

Kapitel 2

Det händer rätt ofta, det där med drömmandet. Jag svävar liksom bort, kanske blir okontaktbar, jag vet inte. Jag tror det är därför folk tycker jag är så märklig. Därför folk blir så stela runt mig. De märker att jag inte är där och det gör dem obekväma. Jag klandrar dem inte, jag är onekligen märklig, det har jag förstått. Det är bara det där med att allt känns så himla tomt. Det är som att ingenting spelar någon roll, att allt bara är på låtsas. Jag menar vi springer ju bara. Fram och tillbaka, hit och dit. Stressar och jobbar och pluggar och glömmer att andas. Tills vi springer med huvudet före in i en cementvägg, trillar ihop, ligger där på marken med en strid ström av blod blandat med tårar rinnande nerför ansiktet och tänker, nu dör jag, nu reser jag mig inte igen. Men det gör vi ju, reser oss igen, och börjar om från början på samma sätt. Lite medtagna visst, några ojande ord och 'aldrig igen'. Som att det skulle gå annorlunda den här gången, fast en lever på exakt samma vis, med samma sjuka krav och ideal.

Oj, nu låter jag tankarna rusa, jag blir så frustrerad av att tänka på sådant här. Jag fattar det inte, hur det blev såhär menar jag, hur det här blev normalt. Hur ett normalt liv blev ett misslyckat liv, som att ingenting räcker.

Det måste alltid vara mer. Det är bara det ju. Jag tänker på det, mycket.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Elina Julia Ulén med Poeter.se id #89464 innehar upphovsrätten